

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 ianuarie 2015 și sentinței Judecătorei Drochia din 08 octombrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

VACARI Nicolae Victor, *născut la 06 septembrie 1989, originar și domiciliat în s. Gribova, r-nul Drochia;*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.03.2014 – 08.10.2014;

Instanța de apel: 25.11.2014 – 28.01.2015;

Instanța de recurs: 20.03.2015 – 22.04.2015.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Drochia din 08 octombrie 2014, Vacari N. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. c), d), e) și f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 9 ani și 6 luni închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, lui Vacari N. i-a fost adăugată parțial la pedeapsă stabilită prin prezenta sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Bălți din 16 aprilie 2014, sub formă de munca neremunerată în folosul comunității în cuantum de 90 zile, calculîndu-i-se 2 ore de muncă neremunerată pentru o zi de închisoare, ceea ce constituie 1 lună și 15 zile închisoare, astfel fiindu-i stabilită definitiv pedeapsa de 9 ani, 7 luni și 15 zile închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond, *de fapt*, a constatat că Vacari N. la data de 21.01.2014, aproximativ pe la ora 19.30, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor materiale ale cet. Climăuțan M. și cunoscînd cu certitudine că este o persoană cu o vîrstă înaintată și locuiește de una singură, pentru a nu fi identificat, s-a mascat cu o căciulă pe cap și fiind înarmat cu un cuțit, prin forțarea ușii de la casă a pătruns în odaia

acesteia și a atacat-o amenințînd-o, cu cuțitul, cu aplicarea violenței periculoasă pentru viața persoanei, i-a cerut transmiterea banilor pe care-i păstrează la domiciliu, a lovit-o cu pumnul în față și i-a aplicat multiple lovituri cu cuțitul în regiunea feței, membrilor superioare și inferioare în scopul determinării acesteia să-i dea banii, în rezultatul violenței psihice și fizice Climăuțan M. i-a dat bani în sumă de 90 lei, după care Văcari N. a insistat să-i mai dea bani și luînd-o cu el alături, amenințînd-o cu aplicarea violenței a căutat personal banii și a percheziționat prin toate trei odăi ale casei, în rezultatul acestor acțiuni i-a cauzat lui Climăuțan M. vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, după care a însușit în mod deschis bani în sumă de 90 lei, cauzîndu-i părții vătămate o daună în proporții considerabile.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. c), d), e) și f) Cod penal – *tîlhărie, adică atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei și de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de o persoană mascată, prin pătrundere în locuință, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Văcari N., solicitînd casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărîri prin care dînsul să fie achitat de cele incriminate, întrucît nu a săvîrșit infracțiunea de tîlhărie.

În argumentarea apelului declarat inculpatul a invocat că în cadrul judecării cauzei nu au fost administrate suficiente probe, care ar dovedi vinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate. Organul de urmărire penală în timpul efectuării urmăririi penale a încălcat prevederile art. 8 Cod de procedură penală prezumția nevinovăției și art. 19 Cod de procedură penală, nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor incidente cauzei, de a evidenția atît circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuितului, învinuitului, inculpatului, cît și cele care îl dezvinovătesc, efectuînd urmărirea penală în cauza dată unilateral, tendențios și subiectiv.

Totodată, apelantul a specificat că la urmărirea penală au fost încălcate și reglementările stipulate în art. 113 Cod de procedură penală, lui i s-a refuzat neîntemeiat cererea de efectuare a confruntării între dînsul și partea vătămată. Ulterior, această cerere în temeiul art. 295 Cod de procedură penală a fost înaintată instanței de judecată, care a fost respinsă ca neîntemeiată.

Potrivit cererii de apel suplimentare din 15 decembrie 2014, inculpatul a precizat că instanța de fond la judecarea cauzei nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat o apreciere legală probelor administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, din care nu rezultă vinovăția sa în săvîrșirea infracțiunii imputate și nu corespund cerințelor stipulate de art. 101 Cod de procedură penală, ne au fost înlăturate contradicțiile existente între probele administrate și cercetate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 ianuarie 2015, pronunțată integral la 11 februarie 2015, apelul inculpatului Vacari N. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, din totalitatea mijloacelor probatorii acumulate legal și verificate în cadrul ședințelor de judecată, s-a conchis că instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. c), d), e) și f) Cod penal, fiind cert stabilit faptul lipsei a careva dubii rezonabile ce țin de demonstrarea vinovăției lui Vacari N. în acțiunile infracționale incriminate.

În motivarea soluției adoptate, cu referire la art. 414 alin. (2) Cod procedură penală și întru respectarea principiului contradictorialității procesului penal și legalității armelor în proces, instanța în rezultatul cercetării nemijlocite a bazei probante, administrate în prezenta cauză a constatat că argumentele invocate în favoarea achitării inculpatului sunt lipsite de suport probant, venind în contradicție cu starea de fapt reținută în speță.

Astfel, vinovăția inculpatului în sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei și cu cauzare de daune în proporții considerabile și-a găsit deplină confirmare prin declarațiile depuse în instanța de fond de către: partea vătămată Climăuțan M. și martorii: Climăuțan L., Dandara Al., Rădiță V., Pocitari L., Pocitari I., Peatcovschi N.

Apreciind ca fiind legală încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului stabilită de către instanța de fond, instanța de apel verificând chestiunea cu privire la individualizarea pedepsei a menționat că la stabilirea acesteia s-a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale de restabilire a echității sociale și corijarea celui vinovat, întru prevenirea comiterii de către el a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de persoana inculpatului, care se caracterizează negativ, duce un mod de viață amoral, întrebuițează băuturi spirtoase, nu lucrează, deseori încalcă ordinea publică, anterior a fost condamnat, antecedentul penal nefiind stins, numindu-i astfel pedeapsă cu închisoare, deoarece corectarea și reeducarea lui este posibilă doar în condițiile izolării de societate.

În același timp, s-a menționat că corect i-a fost aplicat de prima instanță inculpatului și prevederile art. 85 Cod penal.

Din considerentele expuse, instanța de apel a statuat asupra respingerii apelului declarat de inculpat, întrucât argumentele invocate sunt vădit nefondate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpatul a declarat recurs ordinar solicitând casarea acesteia și dispunerea achitării în privința lui de cele incriminate prin actul de sesizare a instanței, întrucât nu a săvârșit infracțiunea de tâlhărie.

În esență, recurentul în cererea de recurs repetă aceleași argumente invocate și la etapa judecării apelului, subsidiar, menționând că consideră hotărîrea instanței de apel drept neîntemeiată și ilegală din următoarele considerente:

- instanța de apel nu s-a expus în decizia sa asupra tuturor motivelor invocate în apelul inculpatului declarat suplimentar din 15 decembrie 2014;
- atît instanța de fond, cît și cea de apel, nu s-au expus asupra faptului că la

cercetarea la fața locului, nu au fost depistate careva urme lăsate de inculpat sau careva indicii că a săvârșit infracțiunea incriminată;

- în asemenea circumstanțe se consideră că în acțiunile lui Văcari N. lipsesc semnele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal, pe când instanța de fond a emis o sentință de condamnare nefondată și Curtea de Apel Bălți a susținut prin decizia sa această sentință de condamnare neîntemeiată.

De drept, recurentul își întemeiază cererea de recurs pe prevederile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului inculpatului, menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor prevăzute de art. 427 din Codul de procedură penală și acesta nu a specificat în textul recursului care este problema de drept de importanță majoră abordată în cauză, iar chestiunea de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și nu constituie temei de declararea a recursului.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului ordinar declarat de inculpat se conchide că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Pct. 6) menționat, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Deci, recurentul consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 188 Cod penal, încălcând astfel exigențele art. 6 din Convenția Europeană, adică dreptul la un proces echitabil al părții și pct. 6 din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală.

De asemenea, titularul recursului specifică că instanța de apel a omis să se expună argumentat și asupra criticelor invocate de dînsul în cererea de apel suplimentară depusă la 15 decembrie 2014.

Cu referire la cele invocate de recurent, reieșind din aceeași jurisprudență constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de fond și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 188 alin. (2) lit. c), d), e) și f) Cod penal.

În continuare, în probarea alegațiilor invocate, recurentul a mai descris în conținutul recursului declarat un șir de probe, care în opinia dînsului nu au fost apreciate de instanțe la justa valoare, ceea ce, în consecință, a dus la condamnarea lui pentru comiterea infracțiunii de tîlhărie.

Însă, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de inculpat, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungînd la concluzia corectă că sentința atacată este legală și întemeiată, iar la adoptarea sentinței instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia expusă în pct. 4 al prezentei decizii.

Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Vacari N. privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept

comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de menținere a sentinței prin care s-a dispus condamnarea inculpatului în baza art. 188 alin. (2) lit. c), d), e) și f) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit atacul tâlhăresc în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Cu privire la criticele inculpatului precum că organul de urmărire penală la efectuarea percheziției la domiciliul acestuia, nu a găsit careva probe care ar demonstra că comiterea infracțiunii de tâlhărie a fost realizată anume de către Vacari N., iar instanțele cu toate aceste omisiuni au dispus totuși condamnarea ultimului la 9 ani, 7 luni și 15 zile închisoare, conchizînd asupra faptului că vinovăția lui Vacari N. de cele imputate este demonstrată indubitabil, Colegiul penal reține că aceste critici sunt vădit neîntemeiate, menționînd că, în speță, au fost administrate și alte probe suficiente care dovedesc indubitabil vinovăția lui Vacari N. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) Cod penal, și anume, aceasta se conchide din declarațiile date de partea vătămată Climăușan M. și martorii: Climăușan L., Dandara Al., Rădiță V., Pocitari L., Pocitari I., Peatcovschi N.

De asemenea, vinovăția acestuia a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare și reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării inculpatului:

- procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 22.01.2014, prin care Climăușan M. a solicitat organului de urmărire penală a IP Drochia de a atrage la răspundere penală persoana de gen masculin, care la data de 21.01.2014, aproximativ pe la orele 20.00, fiind deghizat și mascat cu căciulă pe cap și, totodată, fiind înarmat cu un cuțit, a pătruns în casa ei, unde aplicînd violență fizică și psihică i-a aplicat leziuni corporale și apoi în mod deschis i-a sustras bani în sumă de 90 lei și s-a ascuns de la locul infracțiunii (vol. I, f.d. 7);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.01.2014 și planșele fotografice, unde este cercetată gospodăria cet. Climăușan M. (vol. I, f.d. 9-14);

- raportul de constatare medico-legală nr. 55 din 23.01.2014, eliberat de expertul medico-legal V. Balea, unde s-a constatat că, în baza datelor examinării medico-legale a cet. Climăușan M. s-au depistat leziuni corporale în formă de: edemul părții pielose a capului și locul pleșug, echimozele feței, care puteau apărea în urma acțiunii unui corp dur, contondent, plăgile tăiate înțepate a frunții membrelor superioare și inferioare, care puteau apărea în urma acțiunii unui corp ascuțit-tăios, posibil în timpul și circumstanțele indicate, împreună se califică ca vătămări corporale ușoare, care au provocat dereglarea sănătății pe un timp de scurtă durată (vol. I, f.d.-16);

- raportul de expertiză nr.131 din 24.01.2014 eliberat de expertul superior criminalist al Laboratorului Dactiloscopic al Direcției Tehnico-Criminalistică și Expertiză Judiciară Nord, căpitan de poliție Vatamaniuc P. și tablele fotografice (vol. I, f.d. 94-102)

- raportul de expertiză medico-legală nr. 15 „D” din 17.02.2014 eliberat de expertul medico-legal Balea V. (vol. I, f.d. 108);

- procesul-verbal de percheziție din 11.02.2014, în care se descrie ce a fost găsit la domiciliul lui Vacari N. situat în s. Baroncea, r-nul Drochia (vol. I, f.d. 194-197).

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelului declarat de inculpat apreciind argumentele expuse în textul cererii de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul, având scopul sustragerii deschise a bunurilor materiale de la cet. Climăușan M. a comis infracțiunea prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. c), d), e), f) Cod penal.

În opinia Colegiului penal criticele recurentului referitor la lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 188 Cod penal, sunt vădit nefondate și nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanțele inferioare au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, totodată, se reține că simpla invocare a acestei erori de către recurent nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărâri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificându-se care anume elemente constitutive ale infracțiunii incriminate în baza art. 188 Cod penal lipsesc.

Tot aici, Colegiul penal specifică că nerecunoașterea vinovăției de către Vacari N. de cele imputate pe tot parcursul judecării cauzei, nu presupune și nu echivalează cu achitarea lui, așa cum pretinde acesta, mai mult aceasta fiind apreciată drept o tactică a apărării aplicată de recurent în vederea eschivării de la răspunderea penală.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel, iar criticele aduse de inculpatul privind nevinovăția sa de săvârșirea atacului tâlhăresc se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referință, deci, nu persistă temeiuri de casare a soluției adoptate. Având în vedere considerentele expuse și raportând situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin.

(2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de inculpat este inadmisibil.

Pe cale de consecință, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care au ajuns instanțele ierarhic inferioare privitor la vinovăția inculpatului sunt corecte și corespund materialului probator.

În virtutea considerentelor expuse supra, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpatului Vacari N., nefiind identificată de instanța de recurs prezența vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate de către inculpat în cererea de recurs ordinar deferit spre examinare.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Vacari Nicolae Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 28 ianuarie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 mai 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru